

3501

2. Beh. af Lovf. om Understøttelseskasjer.

3502

i selve Ordene, en Frigjørelse fra Kapitalens Herredømme.

Jørgensen: Det vil fremgaa af den omdelte Betænkning, at det ikke har været muligt at opnaa Enighed mellem Flertallet og Mindretallet i Udvalget med Hensyn til det foreliggende Forslag, og efter det, der tidligere er passeret ved Behandlingen af de to forskellige Lovforslag her i Thinget, vil man vistnok finde, at det er et Resultat, som man maatte vente vilde komme frem. Jeg vil ganske vist indrømme, at der er foreslaaet ved Endringsforslagene forskellige Begrænsninger til enkelte af Paragraferne og navnlig til § 3 i det foreliggende Forslag. Men jeg mener — og tror, at Mindretallet i det Hele er af den Mening, at ikke noget Princip, og navnlig ikke det Hovedprincip, som man bestemte maatte modsætte sig, er faasalden eller paa nogen Maade ændret, og at man derfor har maattet indtage det samme Standpunkt til Sagen som tidligere. Jeg kan henviser til Betænkningen, hvor der er gjort nogle almindelige Bemærkninger om, hvorfor man ikke har troet at kunne tiltræde dette Lovforslag, og jeg skal tillade mig at supplere disse lidt. Enigheden mellem alle Udvalgets Medlemmer er paa eet Punkt, om jeg saa maa sige, fuldstændig, og det er med Hensyn til, at det frivillige Fattiggæsen bør udgaa af Lovforslaget om Fattiggæsenet. Paa andre Punkter er der en delvis Enighed tilstede, nemlig forsaavidt Spørgsmaalet er reist om at yde Hjælp til Selvhjælp. Det er Noget, som Mindretallet i og for sig ikke har modsat sig, men man har sagt, at man i ethvert Tilfælde paa Sagens nuværende Standpunkt maatte foretrække Lovforslagets §§ 71 og 72. Jeg skal senere komme tilbage til de Grunde, som formentlig maatte tale derfor. Der er af Mindretallet gjort den almindelige Bemærkning, som den ærede Ordfører ogsaa har drevet ved, at det maatte ønskes, at man ved Understøttelse til Selvhjælp gik en anden Vej end den, der her er foreslaaet, navnlig saaledes, at man ved Alverdomsforørgelseskasjer og deslige mere ydede en Hjælp til Oprettelsen og til Indviderne i Begyndelsen istedetfor, at supplere Hjælpen, naar den er bleven aktiv. Dette er kun udtalt i sin Almindelighed; men naar den ærede Ordfører siger, at man i det Hele har indskrænket sig til blotte Ønsker, er det jo paa ingen Maade Tilfældet. Paa dette Punkt ere vi ikke saa langt fra hinanden, vi have ikke indskrænket os til Ønsker alene, men have kun sagt, at vi ville foretrække at gaa denne Vej. Den ærede Ordfører

har nævnt de forenede Kommuner's Alverdomsforørgelseskasjer, og jeg skal sige, at den jo netop følger den Vej, som vi ønske i denne Henseende at gaa. At man kan være stillet saaledes, at man for Tiden er nødt til at indskrænke sig til en almindelig Udtalelse, vil ikke kunne findes saa unaturligt. Fordi private Folk kunne forene sig om en vis Organisation, følger ikke nødvendigvis deraf, at Sagen i Dieblisset skulde være tilstrækkelig moden til, at man tør sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse i samme Retning, og jeg tror, at det er fuldkommen rigtigt, at man udtaler sine Ønsker i al Almindelighed om den Vej, ad hvilken man tror, det var bedst at gaa. Men jeg maa benægte, at man samtidig ikke har villet gjøre Noget, thi Mindretallet har erklæret sig for Tilslutning til Røsten i Kapitel 8 i Loven om det offentlige Fattiggæsen. Det er den samme Røst, paa hvilken § 3 i de ærede Medlemmers Forslag hviler, og Røsten er ialtsaa ikke afvist, om man end ikke har kunnet tiltræde den i den Form, hvori den foreligger fra det ærede Flertal. Den ærede Ordfører udtalte Betænknelighed med Hensyn til Kapitel 8 i Fattigløven lige overfor Grundlovens Bestemmelser, og mente, at Flertallets Forslag langt bedre lod sig forene med Grundlovens Bud end dette Kapitel i Fattigløven. Dette forstaar jeg anegtelig ikke. Jeg maa i saa Henseende tillade mig at gjøre opmærksom paa, hvad der ogsaa er drevet ved i Flertallets Betænkning, at § 84 i Grundloven siger: „Den, som ikke kan ernære sig og sine, og hvis Forsørgelse ikke paahviler nogen Anden, er berettiget til at forlange Hjælp, dog at han underkaster sig de Forpligtelser, som Lovene derom paabyde.“ Det, som omhandles i Kapitel 8 i Loven om det offentlige Fattiggæsen, er imidlertid de særlige Tvangstilfælde, det er ikke en almindelig Fattigunderstøttelse, det er en Understøttelse, givet under særlige Forhold, til Udfyldning af Selvhjælp i Sygdomstilfælde, og saalænge Sygdommen varer, men § 4 af Flertallets Forslag gælder netop til lige den almindelige Fattigunderstøttelse. Der er der, foruden om Udfyldning til Lægehjælp, Tale om Understøttelse af enhver Art, som Vedkommende, der behøver den, kan kræve. Og vil man nærmere se paa Grundlovens Bestemmelser og spørge om, hvilke Bestemmelser det er, at § 84 i Grundloven henviser til, maa det dog nærmest være § 30 i Grundloven, som siger, at de Vedkommende ikke maa have nydt Understøttelse af det offentlige Fattiggæsen, som ikke er tilbagegivet. Og hvilken Slags Understøttelse er det saa? Det